„Geef me je woord!"

„Ik *heb* het gegeven," antwoordde Allendale; toen de ongeduldige beweging van den zieke bemerkende, ging hij voort: „ik geef u mijn woord van eer als dienaar Gods en als man, dat ik uw vertrouwen in mij door woord noch daad zal beschamen."

„Goed!"

De zieke kromp ineen op het rustbed en kreunde van de pijn.

„Jaren geleden — vijf jaar geleden — werd ik verliefd op een meisje; ik was een jonge gek! Zij is nu mijn vrouw."

„Dat is de gewone loop der dingen," merkte Allendale op.

„Om 's hemels wil, houd mij niet voor den gek. Spot niet, of ga heen! Wat wil je?"

„Ga voort!" zei Allendale, het verwijt aanvaardende.

„Zij was half-geëngageerd met een anderen kerel. Zij schreef hem een brief, en haar moeder vertelde mij wat de inhoud ervan was. Zij vroeg hem met haar te trouwen. Hij antwoordde. Ik stal den brief . . ."

„Sir Edgar!"

„Waarom vertelde Keighley je mijn naam? Waar was dat voor noodig! Ik wilde niet dat je het zou weten! Dat heb ik hem toch gezegd! Verdoemd zal hij . . ."

De predikant stuitte den stortvloed van verwenschingen door te zeggen:

„Hij heeft mij niets verteld! En wat wensch je me nu te zeggen?"

Zijn stem klonk opeens hard.

„Je veracht me, hè?" mompelde Sir Edgar. „'t Is met mij gedaan, ja! Ik ben stervende! En nou kan ik dien brief niet vergeten. Als Stella hem vindt . . ."

Hij keerde zich om en greep met zijn hand onder zijn peluw.

„Ik heb hem hier. Het was 't laatste ding dat ik zag . . . voor ze me blinddoekten. Het laatste ding maar een . . . 't Hindert niet! Hier is 't . . ."

Met bevende hand hield hij den brief omhoog.

„Neem dit," zei hij, „en verbrand 't."

„Verbranden?"

„Ja, dadelijk! Voor iemand 't ziet! Verbrand 't! Ik heb je woord . . . ."

„En het kwaad dat je stichtte?"

„Ik heb er voor geboet!" riep Sir Edgar klagend uit. „Ieder uur — vijf lange jaren! Ik heb alles gedaan om het te vergeten: ik heb mij bedronken; ik heb me verdoofd; niets hielp. — Het was gemeen, laag! Ik kon niet slapen! — Het leven was me een hel! Ons weinige geluk was verwoest. — En ik heb haar bemind, begrijp je? Ik bemin haar nog, zwijn die ik was! Ik kon niet buiten haar. En daarom stal ik haar . . . . om haar te verliezen! Zij was verder van mij, dan wanneer zij dood en begraven was geweest. Wat waren we ver van elkander verwijderd! Ik kon haar onbevangen, sprekende oogen niet ontmoeten. Wat heb ik geleden, maar het kwaad was gedaan en kon niet meer ongedaan gemaakt worden. Ik moet het verantwoorden . . ."

Allendale's oogen waren op den brief gericht, dien Sir Edgars bevende vingers in de zijne hadden geduwd. Een flikkering van het vuur viel op de enveloppe.

„Het Mommouth-Hotel," las hij.

„Heb ik nog een kans? Dat is 't wat ik weten wil. Ik ga het onbekende te gemoet . . . ik moet den gevolgen het hoofd bieden. Ik ben . . . ."

Hij begon plotseling hevig te snikken, als een kind, en toen hij weer sprak, ijlde hij.

Allendale zat met den brief in zijn koude handen, er naar starende, zonder zich te bewegen en nauwelijks de wartaal hoorende van den ten doode opgeschreven man.

De geluiden in de kamer stierven weg.

Daar kwam weer uit den donkeren hoek een heldere klare stem, die Allendale uit zijn overpeinzing deed ontwaken.

„Kan mij vergeven worden? Is er vergiffenis? Of is alles maar kletspraat? Is er zoo'n ding? Kan men door berouw vergiffenis ontvangen? Of is 't maar een smoesje door jullie hemelladders verzonnen?"

Allendale stond op.

„Het is de waarheid," zei hij eenvoudig. „Waarachtig berouw schenkt vergeving der zonden. Als je werkelijk berouw hebt . . . ."

„Dat heb ik!"

„Dan zal God je om Zijns Zoons wille je zonden vergeven. Maar . . . ."

„O! Een „maar"!

Klagend kwamen deze woorden van de lippen van den stervende. Allendale aarzelde, daarna boog hij zich over het bed neer.

„Zoek God, nog in dit oogenblik," zei hij vriendelijk, „en alles zal u vergeven worden. Laat ons samen bidden!"

Sir Edgar's vingers zochten die van Allendale, vond ze, greep ze krampachtig vast. Een oogenblik later ontspanden zich de vingers. Sir Edgar zuchtte. Allendale sloop voorzichtig op de teenen naar de deur.

„Dr. Keighley!" fluisterde hij.

De dokter stond op van een stoel in de hal. Een vrouw kwam te voorschijn van achter een gordijn en gaf een kreet, toen zij Allendale zag.

„Ga niet naar binnen, lady Wetherby," raadde de dokter.

„Hij slaapt, geloof ik," zei Allendale. „Stella, heb je mij vergeten?"

Hij stak de hand naar haar uit; de dokter trad onderwijl de ziekenkamer binnen. Lady Wetherby haalde diep adem.

„Jij, Horace!"

„Ik wist het niet! Men had mij zijn naam niet genoemd," zei hij rustig. „Hoe 't zij, ik ben gekomen."

„Waarom ben je hier — in Devonshire?"

„Mijn gezondheid had geleden. Ik ben in een gemeente in het Oost-Eind zooals je weet," zei hij. „Een neef van mij bood mij aan een reisje met zijn auto te maken. Dat heb ik aangenomen."

Hij sprak er maar op los.

„Is je taak hier afgeloopen?"

„Ik geloof van wel!"

„De auto wacht nog steeds."

Zij keek hem aan met een kouden blik uit haar staalblauwe oogen.

„Laat hem wachten," zei hij eenvoudig.

De dokter kwam terug.

„Hij is bij kennis," zei deze op fluisterenden toon. „Hij wenscht niet gestoord te worden."

Lady Wetherby boog het hoofd.

„Roep mij als ik noodig ben," zei ze en ging heen.

„Zij heeft een hondenleven bij hem gehad," mompelde Keighley. „Een dronke, ruwe kerel. Het is niet nobel om zoo van een stervende te spreken, maar soms eischt dit de rechtvaardigheid tegenover de levenden. Hij heeft haar beleedigd en mishandeld — haar hier op deze eenzame plaats als begraven — ver van familie en vrienden. En-

Mr. H. BOELMANS TER SPILL. †

Mr. A. C. C. FOLKERSMA. †

C. W. GOMBAULT. †

Te Alkmaar is op 24 Aug. overleden de heer Mr. H. BOELMANS TER SPILL, oud-weth. van Alkmaar, voorz. v. d. Raad v. Beroep v. d. Person. Bel. — Mr. A. C. C. FOLKERSMA, raadsheer a. h. Gerechtshof te Leeuwarden, is op 25 Aug. aldaar overleden. — Op 64-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer C. W. GOMBAULT, ingénieur-verificateur aan het kadaster aldaar. De overledene was ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

BOND VAN GEMEENTE-AMBTENAREN.

Onder voorzitterschap van den heer H. A. Aalfs (x), burgemeester-secretaris van Vries, hield de Bond van Gemeente-Ambtenaren in Musis Sacrum te Arnhem verleden week zijn algemeene vergadering, die druk bezocht was.

Jhr. T. R. J. B. GROTENHUIS VAN ONSTEIN

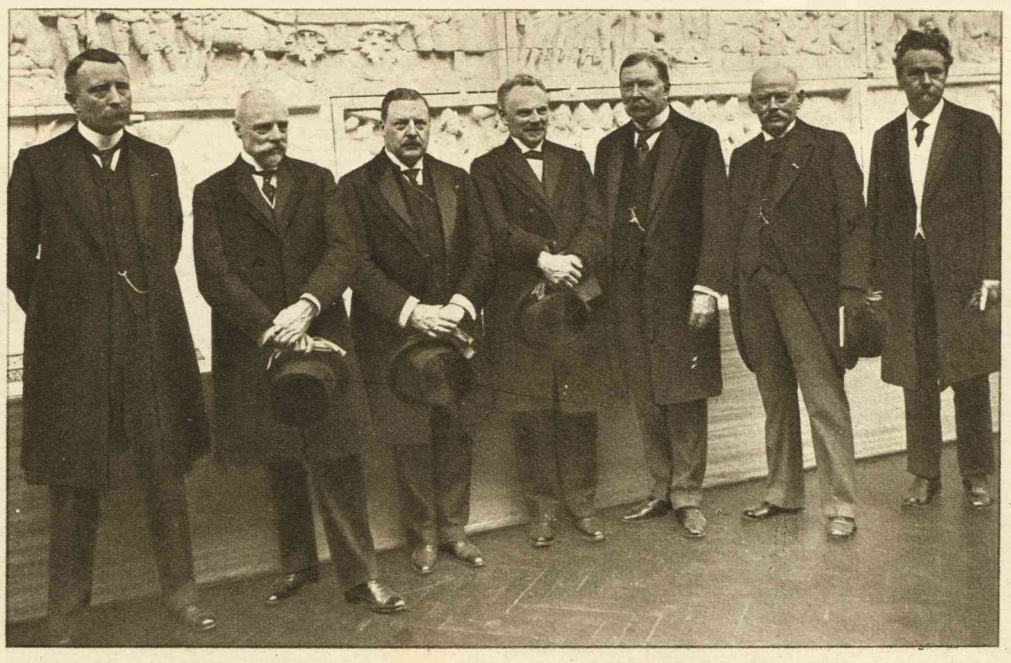
A. B. JANSSEN. †

R. VAN HAM. †

Jhr. T. R. J. B. GROTENHUIS VAN ONSTEIN, die tot burgemeester van Oosterhout is benoemd. — De heer A. B. JANSSEN, secretaris der beide Weeshuizen en van het Burgerlijk Armbestuur te Nijmegen, is een dezer dagen aldaar overleden. — De heer R. VAN HAM, burgemeester der gemeente Rijnsburg, die verleden week is overleden.

TENTOONSTELLING OUD- JAVAANSCH EN HEDENDAAGSCH BALISCH HINDOEISME.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is verleden week onder groote belangstelling de eerste, door het Koloniaal Instituut te houden bijzondere tentoonstelling geopend betreffend oud-Javaansch en hedendaagsch Balisch Hindoeïsme. Links: de inzending van H.M. de Koningin. (*V.F.B.*) Midden: de autoriteiten die bij de opening tegenwoordig waren. Van l. n. r. J. C. van Eerde, Dir. v. d. Afd. Ethnogr. v. h. Kol. Inst.; Z. Exc. Mr. Th. B. Pleyte, Min v. Kol.; Jhr. Mr. Dr. A. Roëll, Comm. der Koningin i.d. Prov. Nrd. Holland. J. W. C. Tellegen, Burgem. van Amsterdam; Z. Ex. J. T. Cremer, Pres. v.d. Raad v. Beheer van het Kol. Inst.; oud-Min.; Bakhuis, referendaris Min. van B. Zaken.; H. P. Wijsman, secret. van het Kol. Instituut. (*foto Kreveld*). Rechts: Een der fraaiste groepen op de tentoonstelling. (*V.F.B.*)